

лежнитѣ ученици въ Улласъ-Сити. Всѣка сутринь, закусвахъ набързо, пѣхвахъ въ торбичка обѣда си и книгитѣ си, яхвахъ Билли и препускахъ къмъ училището. Нито лошо време, нито нѣкакво удоволствие можахъ да ме накаратъ да пропустна урока.

Вълци и разбойници.— При това всѣки день — при пѣтуване, и на мене и на другаритѣ ми често се случваха неприятности. Веднѣжъ ме завари ужасна буря. Билли едва не ослѣпѣ отъ силнитѣ свѣтковици и падналия грѣмъ. Отъ страхъ бѣше застаналъ на едно мѣсто и не мърдаше ни напредъ; ни назадъ. Като премина бурята, нагазихме рѣката. Тя бѣше много придошла и едва не потънахме.

Другъ пѣтъ се позабавяхъ, защото малкиятъ Вилямсъ бѣше падналъ отъ коня си и трѣбваше да му помогна да се съвземе. Когато си трѣгнахъ, въ гората бѣше вече съвсемъ тъмно. Нападна ме цѣла глутница вълци. Билли бѣше каго обезумѣлъ отъ страхъ и препускаше като лудъ. Въпрѣки това, видѣхъ че вълцитѣ ни настигатъ. Сърцето ми биеше до пукване. За щастие, можахъ да дамъ нѣколко сполучливи изтрѣла съ револвера си и ги пропѣдихъ, иначе, спукана бѣше работата и на мене и на Билли. Подиръ нѣколко време ме нападнаха избѣгали роби. Искаха да ми взематъ кончето, за да се скриятъ по-скоро. Трѣбваше да действамъ пакъ съ револвера си. Билли сѣщо се защищаваше съ зѣби и крака и, щомъ се освободихме, той тѣй бързо препусна, че не усѣтихъ, кога стигнахме въ кѣщи.

И тѣй, виждате, че ходенето ни въ училище бѣ придружено съ голѣми опасности, голѣми мѣчнотии. Но ний бѣхме здрави, силни момчета, доста умни за годинитѣ си. Ние разбирахме ползата отъ учението и